

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

2017. szeptember 10.

Bálintbokor, Mandabokor

Istentisztelet

Igehirdetés címe: „Milyen messzire mész el az engedelmségben?”

„Ezek után történt, hogy Isten próbára tette Ábrahámot, és megszólította: Ábrahám! Ő pedig felelt: Itt vagyok. Isten ezt mondta: Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked! Ábrahám fölkelt reggel, fölnyergelte a szamarát, maga mellé vette két szolgáját meg Izsákot, a fiát. Fát is hasogatott az áldozathoz. Azután elindult arra a helyre, amelyet az Isten mondott neki. A harmadik napon fölemelte tekintetét Ábrahám, és meglátta azt a helyet messziről. Ekkor így szólt Ábrahám a szolgálóihoz: Maradjatok itt a számárral, én pedig a fiammal elmegyek oda, imádkozunk, és utána visszatérünk hozzátok. Fogta tehát Ábrahám az égőáldozathoz való fát, rátette a fiára, Izsákra, ő maga pedig a tüzet meg a kést vitte; így mentek ketten együtt. De Izsák megszólította apját, Ábrahámot: Apám! Ő pedig felelt: Itt vagyok, fiam.

A fiú megkérdezte: Itt van a tűz meg a fa, de hol van az áldozatra való bárány? Ábrahám azt mondta: Isten majd gondoskodik az áldozatra való bárányról, fiam. Így mentek tovább ketten együtt. Amikor eljutottak arra a helyre, amelyet Isten mondott neki, oltárt épített ott Ábrahám, rárakta a fadarabokat, megkötözte a fiát, Izsákot, és föltette az oltárra a fadarabok tetejére. De amint kinyújtotta Ábrahám a kezét, és már fogta a kést, hogy levágja a fiát, kiáltott neki az ÚR angyala a mennyből: Ábrahám! Ábrahám! Ő így felelt: Itt vagyok! Az angyal így szólt: Ne nyújtsd ki kezedet a fiúra, és ne bántsd őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet. Akkor fölemelte Ábrahám a tekintetét, és meglátta, hogy ott van egy kos, szarvánál fogva fönnakadva a bozótban. Odament Ábrahám, fogta a kóst, és azt áldozta föl égőáldozatul a fia helyett.” I Móz 22,1-13

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

Drága Gyülekezet!

Egy ószövetségi történetről hallhatunk mai istentiszteletünkön. Az Ó – és Újszövetség teljes egységet alkot. Az Ószövetség minden egyes története Isten üdvtörténeti időszalagján az Újszövetség szálán fut. A Szentírás minden mozzanata Jézus Krisztusra utal, ill. az Ószövetség Jézus Krisztus eljövételét készíti elő. Az Ószövetség értelme Jézus Krisztus, de ahogy nem érthetjük meg az Ószövetséget az Újszövetség nélkül, ugyan úgy nem lehet megérteni az Újszövetséget az Ószövetség nélkül. Mindenben ott rejlik a Krisztusra mutató. Mai történetünk – mondhatni – egy prófécia, noha nem a prófétikus irodalomba tartozik ez a könyv, azonban mindenféleképpen előre mutat ez a történet, sőt, az Újszövetségre való tekintés nélkül nem érthetjük meg ezt a történetet. Mielőtt rátérnénk erre az Igénkre, feltétlenül fontosnak tartom az elején tisz-

tázni, hogy mind az Ó -, mind az Újszövetség lelkiisége hangsúlyosan elítéli az emberáldozatot. A Szentírás beszél arról, hogy a pogányok között, Kánaán földjén voltak olyanok, akik emberáldozatot mutattak be, de Isten előtt nem volt az kedves, hiszen Ő az élet forrása, Ő az, aki életet ad, nem pedig bátorít arra, hogy vedd el a másik életét. A Biblia elutasítja az emberáldozatot, az emberölést.

„¹³Ne ölj!” II Móz 20,13

„²⁷Akkor fogta elsőszülött fiát [Moáb király], aki őutána lett volna a király, és feláldozta égőáldozatként a várfalon. Emiatt olyan nagy felháborodás támadt Izráelben, hogy fölkerekedtek és visszatértek hazájukba.” II Kir 3,27

„³¹Fölépítették a Tófet áldozóhalmait a Ben-Hinnóm völgyében, tűzben égették el fiaikat és leányaikat, pedig ezt nem parancsoltam, sőt eszembe sem jutott.” Jer 7,31

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

Éppen ezért helytelen az a cím ehhez az igeszakaszhoz, hogy „*Izsák feláldozása*”, mert Isten nem kér olyat, hogy áldozza fel valaki a másikat. Bár a magyarban a „*feláldozni vmit vmiért*” az helyes, Istenért feláldozom ezt és ezt, ami annyit tesz, az első helyen Isten van, mert Őérte teszem. Ennek a fejezetnek a címe: Isten próbára teszi Ábrahám hitét. Szeretett Testvérek! Miután ezt a fontos momentumot tisztáztuk, térjünk rá az Ige üzenetére, mit szeretne Isten a szívünkre helyezni a mai napon.

Néhány fejezettel korábban olvashatjuk azt, hogy Sára meddő, már javában benne volt a korbán, de Isten azt ígéri nekik, hogy gyermekük lesz. Sára ki is neveti Istent, az Ő ígéretét, hiszen már koros ő is meg az ura is, nekik már úgy sem lehet gyermekük. Amikor Sára hallja, hogy Isten megígéri Ábrahámnak nevet magában és azt mondja: „Miután megvénültem, lehet-e gyönyörűségem? Meg az uram is öreg.” A mondatban ott van a vágyódás, hogy sze-

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

retné ő is azt a „gyönyörűséget”, de emberileg kilátástalannak látja, hogy legyen. Majd néhány fejezettel később, a 21-ben olvashatunk arról, hogy Isten ígérete beteljesült, Sára állapotos lett. Majd megszületett Izsák, amit annyit tesz: „nevetés”. A gyermek egy életen át viselte azt a „bélyeget”, hogy kinevette Sára Istent, amiért nem hitt neki. Meg van az ígért gyermek, egészséges újszülött, nagy az öröm a családban, Ábrahám, aki 100 esztendő volt, mint apa, ő is nagyon örült. Helyre állt a családi béke, s éltek hármában szépen istenfélelemben. Azonban miután felcseperedett a gyermek, azt mondta Isten, próbára teszem Ábrahám hitét. Milyen engedelmesség van Ábrahámban? Mert csak egy dolog állítani, hogy valaki bízik Isten szavában, amikor vár valamilyen ígéretnek a beteljesülésére, de egészen más dolog bízni és engedelmeskedni Isten szavának, miután már megkapta, amit kért. Sokszor úgy vagyunk mi is, hogy a bízás megy, bízunk Istenben. „Bízom abban, hogy megkapom azt, meg azt, de miután megkap-

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

tam, örömben elfelejtek továbbra is Istenre figyelni, a bizás után engedelmisségben Vele együtt lenni. Pedig a bízni és engedelmeskedni szorosán egymáshoz kapcsolódik. Ábrahám is ezért lett próbára téve. Persze emberileg nem logikus, miért teszi próbára Isten, mikor már az is próba volt, hogy nem lehetett gyermekük. Mikor végre megkapták, amit szerettek volna. Miért kell megint próbára tenni szegényeket? Isten azt nézi, hogy a bizalomhoz kapcsolódik-e engedelmisség. Mert más dolog bízni és más dolog engedelmeskedni. Talán sokan vannak közülünk is, akik bízna, hisznek, remélnek, de az engedelmisség nincsen ott az életükben, a mindennapjaikban. Isten azt várja, hogy bízni és engedelmeskedni tudjunk Őbenne. Sokszor nem emberi logika szerint történnek a dolgok. Isten azt mondja: „**A ti gondolataitok nem az én gondolataim.**” Isten másképp „gondolkodik”, mint mi.

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

Isten szeretné tudni Ábrahám esetében, hogy ragaszkodni fog-e a fiúhoz most, hogy megkapta, vagy kész még mindig engedelmeskedni, és visszaadni őt az Úrnak? Más szóval milyen messzire fog elmenni Ábrahám az engedelmisségben?

„Az Ótestamentumban van egy ilyen Ige: „Add a te szívedet énnékem.” Ez a legnagyobb, amit Isten az embertől kívánhat. Nem ezt mondja: Add ide a fejedet, az értelmedet, a tehetségedet, pénzedet. Ez sokkal egyszerűbb lenne. Ezt mondja: A te szívedet add ide nekem. A legteljesebb odaadás az, amikor valaki a szívét adja oda Istennek. Ezt is olyan könnyű mondani: Itt van a szívem, odaadom. Ezt olyan könnyű kimondani, de az Úr néha megpróbálja ennek az odaadásnak az őszinteségét azáltal, hogy ráteszi a kezét valamire, ami az ember szívéhez a legközelebb van. Ezt mondja: „Vedd a te egyetlenegyedet, akit szeretsz, és áldozd meg nekem.” Isten a bizonyosságát akarja néha kérni

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

az embertől annak, hogy valódi-e a szeretete Isten iránt. Mert nagyon könnyű szeretni Istent, amikor az semmi áldozatba nem kerül. De vajon tudjuk-e szeretni Istent, tudunk-e engedelmeskedni Neki akkor, amikor kér, amikor áldozatot kér, és nemcsak akkor, amikor ad és megáld. Tehát amikor ezt mondja Isten: Most pedig tedd oda az én oltáromra azt, akit a legjobban szeretsz, onnan a szíved közepéből áldozd fel nekem. Tedd oda oltárom közepére a gyermekedet vagy a hitvesedet, vagy a szerelmedet, vagy az otthonodat, a dédelgetett vágyadat és reménységedet. Amikor ezt mondja: Ne az áldásaimhoz ragaszkodj, hanem hozzám. Ne abba vessed bizalmadat, amit már adtam, hanem abba, ami én magam vagyok. Mert egészen más dolog Isten ajándékaiban megnyugodni, és egészen más magában Istenben megnyugodni. Ezt kérdi Isten most tőlünk: Tudsz-e bízni bennem akkor is, amikor minden más, ami bizalmadat alátámaszthatná, elvesz számodra, és csak egyedül én maradok a láthatatlan Isten. Elég szilárd pont-e

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

Isten maga? Amikor mindent elvesz, amit esetleg adott? Ezt láttatják meg az ilyen próbák, amelyek Isten kezéből jönnek. És ezt akarja megtudni Isten, hogy szeretjük-e Őt igazán úgy, ahogy Jézus mondta: teljes szívből, teljes lélekből és minden erőből, vagy pedig csak azt szeretjük, amit ad.

Ábrahám engedelmeskedett. Nem könnyűszívvel. Nem is tudom, volt-e még valakinek ilyen gyötrelmes és szívet marcangoló útja." *Joó Sándor*

Mert sokszor csak addig engedelmeskedik az ember, amíg valamit szeretne Istentől „kiböjtölni”. Aztán mihelyst „nyeregben” érzi magát, a felhőtlen öröm sok mindent elfeledtet az emberrel. Isten látni akarta, hogy valóban ez van-e Ábrahám szívében? Milyen messzire fog elmenni az engedelmességben? Jó azt látni, hogy az öröm mámorában sem felejtkezett meg Ábrahám Istentről. Isten azt mondta neki: „Fogd a fiadat, a te **egyetlenedet(!!! [egyszülötted])**, akit szeretsz(!!!), Izsákot, és menj el **Mórijjá föld-**

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

jére (!!! [Isten gondoskodni fog], és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked.” ’Ábrahám nem kérdezett vissza, nem értetlenkedett, nem kérdezősködött – hát Uram, most ígérted nekem, most kaptam Tőled –, hanem **„Ábrahám felkelt reggel, fölnyergelte a szamarát, maga mellé vette két szolgáját meg Izsákot, a fiát is.”** Ez olyan természetes, mintha mosakodni, vagy fogat mosni ment volna reggel. Isten hívta őt, ő pedig ment. Az engedelmesség látszott minden mozdulatán. Persze valaki már ilyenkor azt mondaná, fanatikus, fundamentalista „örült”, aki nem tudja a határokat. De Isten éppen a feltétlen engedelmisséget szeretné látni mindannyiunk életében. Azt a vak engedelmisséget, melyre mások azt mondják fanatikus. Mert lehet, hogy ember szemében túlzás, de Isten szemében feltétlen engedelmisség. Tudjuk-e így követni Istent, ott van-e bennünk Isten felé a bizalom és az engedelmisség, ahogy Ábrahám volt?

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

„Mert itt nemcsak arról van szó, hogy Isten elveszi az embertől azt, akit a legjobban szeret. Itt ennél is többről van szó. Arról, hogy maga az ember áldozza fel Istennek azt, akit szeret. Ő maga tegye a kést a nyakára, és ő maga oltsa ki az életét annak, aki a legdrágább a számára. Olyan szörnyűség ez, amiről beszélni is alig lehet. Hogyan kívánhat egyáltalán Isten ilyet? Képzeljük bele magunkat a helyzetébe, hogy a saját kezeddal kellene kioltani valakinek az éltét, akit a legjobban szeretsz. Meg tudnád ezt tenni, kész lennél rá? Itt azután igazán lehetett volna tiltakozni, panaszkodni, sírni: Uram, miért? Valóban hogyan kívánhatsz ilyet tőlem? Hogy lehet az, hogy ugyanaz az Isten egyszer örömet ad, és egyszer pedig bánatot ugyanannak az embernek? Hogy lehet, hogy az egyik kezével megáld gazdagon, bőségesen, a másikkal pedig elvesz mindent, amit adott? Ez az a pont, testvérek, ahol nagyon sok ember hite összetörik és összetört már. De sokan vannak, akik ilyen módon szenvedtek hajótörést a hitükben! Az átélt borzal-

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

makat, egy-egy kedvesüknek az elvesztését vagy a családjuk kiirtását sehogyan sem tudták összeegyeztetni Isten szeretetével. És a rájuk hulló csapások súlya alatt görnyedve így szóltak: Nem tudok többé hinni Istenben! De nem is érdemes hinni, ha ilyen az Isten, ha ilyet kíván és ilyet enged.

Ilyenforma kétségek viharozhattak Ábrahám szívében is, amikor mentek ketten együtt; és mégis ment, mégis elindult, hittel vállalva a legfájdalmasabbat is. De elképzelve, hogy milyen borzalmasan nehéz szívvel. Mennyi könnye folyhatott befelé, milyen irtózatot vívhatott önmagával. Ott haladt mellette a fia, az egyetlen, akit a legjobban szeret. Hátára odakötve a rőzse, ami mindjárt a máglyája lesz. Ábrahám kezében pedig a kés, amelyikkel mindjárt az életét fogja kioltani. És a drága fiú gyanútlanul megszólal: „Atyám!” Hogy meg nem szakadt a fájdalomtól az édesatyai szíve ennek a megszólításnak hallatára!

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

„És mennek tovább ketten együtt.” És Ábrahám nem fordul vissza, megy tovább együtt a fiával.

- Az ember szíve beleremeg, hogy milyen rettentő messzire el tud menni Isten egy-egy emberi szív megpróbálásában. És mégsem kell félni! Mert sohasem próbál fölöttébb, mint ahogyan az ereje elbírná valakinek, és lépésről-lépésre adja mindig az erőt hozzá Isten. Ábrahám ment tovább, együtt a fiával, azt sem tudván, hol fog végződni ez a rettenetes út.” Joó Sándor

És ahogy az elején említettem, hogy ez a történet egy előre mutató, rámutat majd arra az Egyetlenre.

„Mint ahogy pedig még egy **egyetlen** szerelmes fia is volt, utoljára azt is elküldte hozzájuk, ezt mondván: A fiamat meg fogják becsülni.” Mk 12,6

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy **egyszülött (egyetlen)** Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen!” Jn 3,16

„Ez az én **szerelmes (szeretett)** Fiam, akiben én gyönyörködöm: őt hallgassátok.” Mk 17,5

„**Vedd a te fiadat, egyetlenegyedet, akit szeretsz. Áldozd meg egy hegyen. Mondja Ábrahám a szolgáknak: ti maradjatok itt, én pedig és ez a gyermek elmegyünk és imádkozunk. Vette a fát, és feltette a fiára. Monda a fiú: Atyám!**” Mintha egy ablakon át messze-messze kitekintenénk, és látnánk az egyszülöttet, Akit az Atya szeret, amint megy végig a szenvedések útján az Olajfák hegyétől a Gecsemáné kerten keresztül a Golgotára. Mintha látnánk az Isten Bárányát, Aki elveszi a világ bűneit. Mert nézzétek kedves Testvérek! Mi már tudjuk, hogy Isten attól a fájdalomtól, amitől megkímélte Ábrahám atyai szívét, a saját édesatyai szívét nem kímélte meg. Mi már tudjuk, hogy volt egy másik hegy is, az Újtestamentumi Mórija

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

hegye, a Golgota. Oda is ketten együtt mentek: Atya és Fia. Valami borzalmas, fájdalmas, véres áldozatot bemutatni. És ott is a Fiú vitte a fát, amelyikre rá fogják szegezni, fel fogják feszíteni. Mit érezhetett? És a pokol kínjai között ott is felsóhajtott a Fiú: „Atyám!” És az Atya hagyta, nem oldotta el a kötelékeit, Ő maga adta halálba a legdrágábbat. Feláldozta a saját szívét egészen érettünk. Tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta. És tudjátok miért? Azért, hogy legyen erőnk végigjárni a mi Mórija-hegyi utunkat, és azért, hogy merjük hinni, hogy minden ilyen útnak a végén az Ő tettének a ragyogása fogad. Olyan hatalmas Istenünk van, Aki akkor a legkönyörületesebb, amikor a legkönyörtelenebbnek látszik. Aki ott a legkegyelmesebb, ahol a legkegyetlenebbnek mutatja magát. s ez Jézus Krisztusban mutatkozott meg leginkább. Nekünk ilyen Istenünk van, aki a saját Fiát nem kímélte érettünk, annyira szeret bennünket. Ámen